

7.38. Te laat, natuurlijk, niet dat ze dat zal merken. Zeker niet met deze vrieskou. Als ze überhaupt haar bed uit komt vandaag. Ik geef gas. De bus protesteert. Ik heb de sneeuw van het raam geveegd vanochtend. Had ik net zo goed niet kunnen doen. Het is één homogene witte massa. 7.39. De zon zou er nu toch wel voorzichtig werk van mogen maken...

Hangt er nou wat in de boom? Voor het landhuis van de familie Stolz-Hassler ligt zo'n rotonde waar gasten hun auto op kunnen parkeren. Een oprijlaan. Met een hele grote esdoorn in het midden. Het is een prachtstuk, die boom. Een oud, gekronkeld beest met ontelbaar veel aders en vingers. In de zomer klimmen er kinderen in en graaien ze de bast aan stukken. Ik vraag me af wat er eerst stond. De boom of het huis. Ik zou er de logboeken van mijn betovergrootvader op na moeten slaan. Liggen op zolder. Ga ik niet doen.

De lucht begint wat kleur te krijgen. Het sneeuwt er niet minder op. En de motor slaat af. Prima. Die laatste meters loop ik wel. Ik trek mijn sjaal over mijn neus en ram de deur open. Pas bij de tweede trap geeft 'ie mee. Ik steek mijn handen diep in mijn zakken en duw de deur met mijn schouder dicht. Misschien is het haar om het gezelschap te doen. Ik heb haar zoon - Jacob - al een tijdje niet gezien. Ik stop. Er hangt wat in de boom.

En het is lijfvormig.

Holy klote. Ik heb het in één klap niet koud meer. Er hangt daar een lijk in de boom. Klotezooi. Jezus. Ik loop er twee stappen naartoe, bedenk me, loop terug. Godver. Ik heb kaplaarzen aan maar de sneeuw stuift doodleuk over de rand naar binnen.

Ik ploeter terug naar de bus, trek de achterbak open en zeul de ladder onder de emmers en het tuingereedschap vandaan. Hij blijft hangen achter een schoffel. Als ik harder ruk zeul ik de halve inhoud mee naar buiten. Zou ze nog leven? Ik werk me door de sneeuw naar de boom en zoek vlakke grond. Als ik de ladder uit wil klappen springt het veiligheidsmechanisme met een harde 'tang' los. Mijn duim komt er tussen begint met bloeden.

Ik klim en zuig op mijn duim. Hoe is ze in godsnaam zo hoog gekomen? Zou ze op pure wilskracht met haar stramme vingers... Ik schud de gedachte aan oogsten van me af en probeer de knoop los te pulken. Ze heeft dit sowieso expres gedaan. Mijn handen zijn koud en het touw is ruw. Het wil niet. Ik probeer het met twee handen en verlies mijn evenwicht. Moet een arm om haar nek gooien om me op te vangen. Ik trek me aan haar en de ladder overeind. Ze heeft bevroren korstjes op de hoek van haar lip en onder haar neus. Witte haartjes op haar voorhoofd.

Als ik haar loslaat wiegt ze zachtjes. Als een klein dansje. Ik adem in en krijg een hap sneeuw. Ik sta een goede minuut te hoesten.

Ze is dood. Morsdood. Op zich heeft haar naar beneden halen geen haast, dan... Misschien is het weer vanmiddag beter. De bus heeft het permanent begeven. Om de tijd te doden ga ik de lissen snoeien.

De avond valt. De bus wil nog steeds niet. Wel is het gestopt met sneeuwen. Ik zou het zowaar mooi durven noemen... Ik kijk naar Catherine in de paarse avondzon. Ze hangt daar vrediger dan ik haar levend ooit meegemaakt heb. Op zich kan ze nog wel een nachtje hangen. Ik neem de rust even in me op en kijk naar het landhuis. Ik tik een ruitje in.

De eerste nacht beweeg ik me alleen door de personeelsvertrekken. Maar de ochtend komt en zoekend naar ontbijt bevind ik me ineens in de huiskuchen. De groene tegels van de kachel zijn nog warm. Het is zo'n ouderwetse in-de-bank-gebouwde.

Ze heeft goede smaak! Leuke oude fluitketel, fijn bewerkt zilveren bestek, een klokje dat zichzelf langzaam van een tandwiel naar beneden laat glijden en zo zijn eigen gewicht is. Ik wind hem op en maak de kachel aan. Ik vind in de koelkast roomboter, heerlijke oude kaas en marmelade.

Mijn ontbijt eet ik in de kamer boven de keuken. Die is warm. Er hangt een groot portret van haar zoon. Hij kijkt... licht verveeld. Eronder staat een kaartje. Van vorig jaar kerst. Buiten het raam bungelt Catherine. Er hangt een ijspegel aan haar rechterlaars. In de middag schep ik de sneeuw van het stoepje en maak ik een grote wandeling over het terrein. Als ik terugkom is ze een beetje gedraaid. Alsof ze naar me uitkeek.

Binnen lees ik wat in een van haar boeken. Ze heeft geen briefje achtergelaten. In haar agenda staan in de afgelopen maand twee gebeurtenissen. 'Kerst', en 'Jacob jarig'. Volgens mij heb ik hier gewerkt die dag. Catherine was thuis.

In de twee dagen daarop ontdek ik de sauna, repareer ik het ingetikte raam en kom ik er achter dat het huis vol zit met stiekeme doorgangetjes. Ik vraag me af hoe het moet zijn geweest om hier te werken in de hoogtijdagen van de adel. Ik slaap in het grote bed, dat neem ik aan van haar was. Ze rook naar honing. En ze heeft ontzettend leuke boeken. Ik werk me door vier stuks op haar nachtkastje heen. Ik ben halverwege de vijfde als een zware motor de oprit op bromt. Ik verstop me in een van de personeelsgangetjes. De voordeur klikt open.

Mam?

Ik hou me doodstil.

Mam!

Hij maakt een grommend geluidje. Dan, ietwat geërgerd:

Mam ik leen de station een weekje, oké? skivakantie.

Ik hoor een sleutel rinkelen. In de deuropening wacht hij even.

Oké. Joe!

Dan slaat de deur achter hem dicht. Ik hoor het lichte geronk van de station langzaam uitsterven. Pas als het helemaal weg is kom ik weer naar buiten. Ze hangt er nog.